

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΕ΄ ΛΟΥΚΑ

(Λουκ.19,1-10)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ εὐαγγελική περικοπή τῆς ΙΕ' Κυριακῆς του Λουκᾶ ἀναφέρεται στό γνωστό περιστατικό μέ τόν Ζακχαῖο. Τά γεγονότα τῆς διήγησης λαμβάνουν χώρα στήν Ἱεριχῶ, τήν σημαντική αὐτή πόλη, τήν ὁποία κυρίευσε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ εἰσερχόμενος στή γῆ Χαναᾶν. Εἶναι ἡ πόλη τῶν ὑδάτων πού καθάρισε ὁ Ἐλισαῖος, εἶναι ἡ πόλη τῶν φοινικόδεντρων. Κεντρικά πρόσωπα τῆς διήγησης εἶναι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς καί ὁ μικρόσωμος, πλούσιος ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος, μά καί τό ἀνώνυμο πλήθος πού ἀνέμενε τόν Ἰησοῦ.

Λίγο πρίν τήν θριαμβευτική εἴσοδό του στή Ἱεροσόλυμα, ὁ Χριστός εἰσέρχεται ἐπίσης θριαμβευτικά στήν Ἱεριχῶ. Ἡ φήμη τοῦ ἔχει ἤδη διαδοθεῖ, λίγο πρίν ἔχει θεραπεύσει μάλιστα ἕναν τυφλό. Ὅλοι θέλουν νά δοῦν ποιός εἶναι αὐτός γιά τόν ὁποῖο μιλοῦν οἱ πάντες, ποιός εἶναι αὐτός πού μέ τήν διδασκαλία του καί τά ὑπερφυή του σημεῖα ἔχει ταράξει τήν ζωή τῶν Ἰουδαίων. Τό πλήθος πολύ καί κάπου ἐκεῖ, ἀνάμεσά τους, ὁ μικρόσωμος ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος, πού δυσκολεύεται νά βρεῖ κάποιον τόπο, πού νά τοῦ ἐπιτρέπει νά δεῖ τόν Ἰησοῦ. Ἡ θέση τοῦ μέσα στήν Ἰουδαϊκή κοινωνία σημαντική -ὅπως ὄλων των φοροεισπρακτόρων- καθώς συλλέγουν τούς φόρους καί τούς ἀποδίδουν στούς κατακτητές Ρωμαίους. Ἐχουν δύναμη καί ἐξουσία· εἶναι συνήθως ἄδικοι, καταπιεστικοί, συκοφάντες καί ἄπληστοι, ἐνῶ αὐτά πού συλλέγουν πρέπει νά ἱκανοποιοῦν τήν κρατική ἐξουσία, πού τούς παραχώρησε αὐτό τό ἔργο, ἀλλά καί τούς ἴδιους. Θεωροῦνται ἀπό τήν κοινωνία μισητοί καί ξένα σώματα, πού δέν ἀνήκουν στούς "υἱούς τοῦ Ἀβραάμ", ἐνῶ ἐξισώνονται μέ τούς ἀμαρτωλούς, τούς ἐθνικούς καί τίς πόρνες.

Ὅμως αὐτός ὁ Ζακχαῖος ἔχει πνευματικές ἀνησυχίες, διακατέχεται ὄχι ἀπό ἀπλή περιέργεια ἀλλά ἀπό μεγάλο καί ἐπίμονο πόθο, καθώς «ἐζήτει ἰδεῖν τόν Ἰησοῦν τίς ἐστι, καί οὐκ ἠδύνατο ἀπό τοῦ ὄχλου». Ἡ διάθεσή του νά δεῖ τόν Ἰησοῦ τόν κάνει νά ὑπερβαίνει τά στερεότυπά της κοινωνίας του, ἡ διάθεσή του τόν ὀδηγεῖ πάνω σε μιά συκομουριά ἀδιαφορώντας γιά τό ἂν αὐτό τό γεγονός δέν συνάδει μέ τήν ιδιότητά του, μέ τήν θέση του, ἂν κινδυνεύει νά γίνεῖ περίγελος τῆς κοινωνίας.

Ἀνάμεσα στό πλήθος ὁ Χριστός ξεχωρίζει τόν ἀρχιτελώνη καί ἀπευθύνεται σέ αὐτόν μέ τό ὄνομά του, καλώντας τον νά κατέβει ἀπό τό δέντρο, γιατί πρόκειται νά μείνει στό σπίτι του. Τό γεγονός αὐτό μοιάζει γιά μέγα σκάνδαλο, πού προκαλεῖ ἔντονες διαμαρτυρίες ἀπό τό πλήθος. Αὐτός, ὁ μέγας διδάσκαλος, ἀπό ὅλους τους παρισταμένους ἐπιλέγει τόν ἀνήθικο Ζακχαῖο, ὁ ὁποῖος μάλιστα συνεργάζεται μέ τούς κατακτητές καί πρόκειται νά καταλύσει στόν ἀμαρτωλό οἶκο του;

Ἀνέκαθεν οἱ Φαρισαῖοι κατηγοροῦσαν τόν Χριστό λέγοντας πρὸς τοὺς μαθητὲς του «*διὰ μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν;*» γιὰ νὰ λάβουν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τόν Ἰησοῦ «*οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστίν, Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν· οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν*» (Ματθ. 9, 11-13). Πράγματι καὶ στὴν περίπτωσιν τοῦ Ζακχαίου ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ λειτουργεῖ θεραπευτικὰ, ἐλκύει τὴν μετάνοιά του, τὴν ἔμπρακτὴ μετάνοιά του. Ἀναγνωρίζει τίς ἀμαρτίες του, τίς ἀδικίες του καὶ δὲν τίς ὁμολογεῖ μόνο ἀλλὰ δεσμεύεται νὰ τίς ἀποκαταστήσῃ στό πολλαπλάσιον. Αὐτὴ του ἡ μεταστροφή ἐπισφραγίζεται ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀποκαθιστᾷ ὄχι μόνο κοινωνικὰ ἀλλὰ οὐσιαστικὰ στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ: «*σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστίν*». Ὡς ἐκ τούτου διαβεβαιώνει ὅλους γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἔλευσής Του στὸν οἶκον τοῦ Ζακχαίου, ἀλλὰ καὶ στὸν οἶκον τοῦ κάθε ἀνθρώπου ὅτι «*ἦλθε ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός*».

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Πόσοι ἀπὸ ἐμᾶς θέλουμε νὰ δοῦμε κατάματα τὸν Θεό, ὅπως ὁ Ζακχαῖος; Πόσοι ἀληθινὰ ἐπιζητοῦμε νὰ βρεθοῦμε πρόσωπο μὲ πρόσωπο μαζί Του; Συνειδητοποιοῦμε ὅτι γιὰ νὰ συμβεῖ αὐτὸ πρέπει πρῶτα νὰ ἔλθουμε σὲ ἐπίγνωσιν τῆς ὑπαρξῆς καὶ τοῦ βίου μας, νὰ διαπιστώσουμε τὸ ὕψος τῶν ἀμαρτιῶν μας πού μᾶς κρατοῦν στό χῶμα καὶ δὲ μᾶς ἀφήνουν τελικὰ νὰ ἀτενίσουμε τίς ἀκτίνες τῆς χάριτος καὶ ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ; Χρειάζεται νὰ σηκωθοῦμε, νὰ ἀναστηθοῦμε, νὰ ὑπερβῶμε τὰ ἐλαττώματά μας καὶ ὀπλισμένοι μὲ θέλησιν, ζῆλον καὶ θεῖον πόθον νὰ ἀνέλθουμε σὲ τέτοιο ὕψος, ὕψος πνευματικόν, ἀνεβαίνοντας τὴν κλίμακα «*τὴν μετὰ γουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν*», ὥστε νὰ δοῦμε τὸν Χριστό ἀνεμπόδιστα. Ἄς μὴν ἔχουμε καμιά ἀμφιβολία ὅτι Ἐκεῖνος περνᾷ καθημερινὰ, περνᾷ ἀπὸ τὴ δική μας Ἱερικῶν, τὴ ζωὴ μας, καὶ προσμένει νὰ μᾶς δεῖ νὰ ἀτενίζουμε πρὸς Αὐτόν, καθὼς «*πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν*» (Β' Τιμ. 2, 4).

Πρωτοπρεσβύτερος
Σέργιος Γ. Μαρνέλλος